

Prefatio i lib⁹ de consolatione philosophie.

Boeci⁹ Romani et
oratoris celeberrimi libri de consolatione
philosophie. ⁊ p̄mentarius super eosdem
Incipit feliciter.

Hilos⁹.
phie seruias oportet tibi cōtigat vera libertas. Nec sūt vība Seneca octaua ep̄la ad Luciliū. Quia vocari phiaz scienciaz veritatis reſte se habet. ex scđo metaphysice. Et phia aſſert deſelectiones mirabiles firmitate ⁊ puritate ex. x. ethicoru. Et mltis vīla est phia res mirabilis ⁊ diuina. ex de celo ⁊ mū. Arl. Itē q̄ nulla ſcīa ſilis est phie que clarificat aīam et facit delectari ēā in hoc ſeculo in pfectioe ⁊ reſtituſione liberat; metu mortis nō perturbat. fm̄ Lulli in li. de fin. bo. ⁊ ma. Ideo Seneca has et p̄ſiles p̄ditiōes ⁊ effectus laudabiles phie aduertens; hortat nos ad ſeruitū phie in ppoſitioe ppoſita ſic dicens. Phie seruias oportet. Que quidē ppoſitio pōt pbari multis rōib⁹. Primo ſic. Illi oportet ſeruire p̄ cui⁹ fuit hoi ſtingit vera libertas. ſi phia ē hmōi. igit ūc. Maior nō qr̄ libertas ē nobilissima conditō quā natura hūana deſideat ⁊ affedat. Minor p̄ p̄endē Senec. q̄ poſtq̄ p̄misit ppoſitionē iſta. Phie ſeruias oportet. ſbiungit vt tibi ſtingit vera libertas. Et paucis iñpoſitioſ diſcit. hoc enī: ſc̄z ipſuz ſeruire phie; libertas est. Probat ſcđo ſic. Illi oportet ſuire qd̄ ani mu pſicit. vitā diſponit. actioes regit. agēda ⁊ omittēda demōſtrat ⁊ ſine quo nemo eſt ſecurus. Phia eſt hmōi. igit ūc. Maior nō. nā iſte p̄ditiōes ſūt de pfectioe hois. Minor declaratur p̄ Sen. xvi. ep̄la ad Luciliū loquens de phia dic. Nec aīm formaz ⁊ fabricat. vitā diſponit; actioes regit. ⁊ omittēda demōſtrat. ſed ad gubernādū errātia. fluctuātium dirigit cursū. ſi ſine hac nemo eſt ſecurus. Probat tertio ſic. Illi eſt ſuiēdū qd̄ tradit pgnitioni vltimi ſinis magnū incremētū. Phia eſt hmōi. igit ūc. Maior nō qr̄ pgnitio vltimi ſinis ma-

gnū incremētū pſert ad vitā ex. i. ethi Minor declarat. nā vltimus ſinis vite hūane eſt beatitudi cuius pgnitionē phia tradit. Dic ei phia in. iū. de pſolatione p. q. q̄ br̄tudo eſt ſtat⁹ oīm bonoz aggregatione pfectus. Et in eodē. iū. oīt phia in q̄ ſit vera br̄tudo ⁊ quō ad ea z p ueniat. Probat q̄rto. Illi oportet ſuire qd̄ ſacit hoīem parez dco. phia eſt hmōi. igitur ūc Maior nō p ſe Minor p̄ p̄ Sen. xli. ep̄la ad Luciliū q̄ dic. Dic ei mihi phia p̄mittit vt me parē dco reddit. Probat quinto. Illi eſt ſuiendū qd̄ eſt magistra oīz ſciarū. nutrix oīm virtutū. ſummū ſolatiū lapsorū aīorū. qd̄ ē pūia veri lumis ⁊ cuius exhortatio eſt recta ſua auēte dignissima. phia ē hmōi igit ūc Maior nō qr̄ rōnabilit̄ ppter has p̄ditiōes laudabiles alicui ſuit. Minor declarat. Nā phia ē magistra oīm virtutū ex. i. de plo. p̄la iū. Ipsiā eſt nutrix oīm virtutū. q̄. de plo. p̄la iū. Ipa ē ſummū ſolatiū lapsorū aīorū iū. de plo. p̄la i. Ipa eſt pūia veri lumis iū. de plo. p̄la i. Et eius exhortatio eſt recta ſui auēte dignissima. v. de plo. p̄la i. Hic ergo pat̄z ppoſitio declara tā q̄ dic. Phie ſeruias oportet. Bz dice res. Quid mihi pdeſt phia ſi fatū eſt? Quid mihi prodeſt phia ſi deus redor ē? Quid mihi prodeſt phia ſi caſus impat? Ad hoc r̄ndet Sen. xiiij. ep̄la ſua. Hinc iexorabili lege fati nos ſtringat: ſine deus arbiter vniuerſi cūcta diſponit. ſine caſus actioes hūanas ſine ordine pmiscet. adhuc phie iſtendū eſt. Phia enī nos tueri habet. hec ei hortat vt libēter deo placeam⁹: vt ip̄z ſeq̄mūr: vt p̄tinue fortū reſiſtam⁹ ⁊ vt caſū feramus. Licet aut̄ oēs hoīnes natura ſcire deſiderat. tñ pauci. de q̄ doſlor eſt. phie vacat. qd̄ iō ſtingit qr̄ plures oīmissis delecatiōibus iteriorib⁹. ad delecatiōnes refugiū corporales. Nō tñ oportet delecatiōes corporales eē eligibiliiores iteriorib⁹ delecatiōibus quia delecatiōes corporales impediunt a ſummo bono. interiores at ad id pmouēt. Un̄ Boecius in trādatu de ſummo bono dic. Dolere debēt q̄ delecatiōibus ſeſu alibus detinent. bona iteriora omittedo. Nā dediti bonis ſensualib⁹ ſumma bona nō attingit. Quos hoīes ſensuales Boecius q̄rto de plo. p̄. iū. cōpat vespilionib⁹ dices. Nequeunt ei oculos ſuos tenebris aſſuetos ad lucez pſpicue veritatis attolle. ſimilesq̄ ſunt aīibus q̄rū intuitū noī illuminat. dies excecat. Et iī hoīes ſensuales ⁊ vulgares nō magnificēt noī mē phie ſi magis blaſphemāt. nihilominus tñ ip̄a phia in ſua dignitate pſeueraſt teſte Sen. xiiij. ep̄ ad Luciliū. Nunq̄ iugaleſcet ad tantū

De causa suscepti operis et causis huius libri

malicia neq; ad tam excedit hystutes ut no nomen pheie sacrum et venerabile permaneat.

Cum dices philosophari non valeo quod pauperem, sed si diuinitas habuero totum me pheie dabo, et hoc videt rationabile, quod natura per se non est sufficiens ad speculandum, sed oportet cibum et potum et reliquum famulatum persistere. Et per tanto sacerdotes in egypto habitis necessariorum pheie admirari ceperunt philosophari. Hec excusatio rōe paupertatis non valit. Audi Gen. xvij. ep ad Lucilium quod dicit. Non est quo nos paupertas a pheia res uocet, toleranda enim est fames quam tolerauerunt quida in obsidionibus, et quod aliud erat prius patitur illorum quod in arbitrio non cadere. scilicet inimicorum, quanto magis est quod promittit perpetua libertas, nullius hominis timor et quod aum liberat a furoribus, multis enim ad philosophandum obstatem diuinitate. Paupertas autem expedita secura est, si vis aum vacare paupertem oportet, aut pauperrimis, quod non potest studiis salutare fieri sine cura fragilitatis, fragilitas autem est voluntaria paupertas. Hec Gen. Uerum est igitur: ad philosophandum exigunt necessaria, sed sufficiunt hoī pauca, non enim oportet futurū felicē deū terre et maris esse, quia natura paucis minimis quod pertinet est, ex secundo de consolatione, psalmus quita. Projice gressum a te et ad philosophiam magno cursu, totisque viribus attende. Hec Gen. xvij. ep ad lucilium. **P**heie ergo seruias oportet ut tibi pertingat vera libertas, ut tibi pertingat vera securitas, ut tibi innoverescat felicitas, ut par deo fias, et percipue ut in aduersitatibus et tribulatiōibus positus per ipsam verisime consoleris: ex exemplo Boecij quem pheia in exiliū relegatus ab omnibus bonis pulsus, dignitatis erutus: multis miserijs afflicitus, dulcissime consolabatur. De cuius pheie consolatore agit in libro Boecij quod intitulatur. Liber de consolatore pheie, de quod ad prius nostra est intentio. Hec sufficiant de introducitōe huius libri. **H**ec anteque ad literas accedamus quae sunt permittenda. Primum de causa suscepti opis. Secundum de causis huius libri. Tertium de titulo huius librit et expositioe. Quartum de causa intitulatiois prius libri. Quintum de generali summa et sua huius libri. Circa primū vis delicit circa causam suscepti opis quem Boecius hunc librum prescripsit: est scientiam, quod Boecius vir erimus consul Romanus, fide catholicus extitit quod disputas de fide catholica protra duos hereticos scilicet Nestorium et Eutychem, cum nullus esset quod eis resistaret. Boecius ipos in communione deuicit, sic prout in libro suo de duabus naturis in christo. Ipse vero Theoderici regis gothorum cum idem Theodericus tyrannidem suam Raganos vellet exercere et quibus bonos opprimere,

Boecius virtute dei armatus plus omnibus aliis sibi restituit, et quod tyrannica rabies invaserat Boecius amore iusticie exponens se perculis ipsos liberavit. Vides autem Theodericus rex gothorum solus ipsum Boecium sibi resistente, cogitabat quod liber ipso pderet, et cum iusta causa contra eum non inveniret, duas falsas causas confinxit. Dixit enim Boecius impediuisse quedam delatorum sibi literarum, quod continebat accusationem senatus Romano, ut sic senatus redderetur reus lese maiestatis. Nanciam causam tangit Boecius propositum, huius primi dices. Delatorum ne documenta deferret quibus senatus maiestatis rei faceret impedisse criminamus. Secundo accusabatur Boecius quod quodam literas directis ad imperatorem constantinopolitanum per quod restituueret libertatem pristinam ipsis Romani. Nanciam causam tangit Boecius eadem psalmus sic dices. Nam de consolatoriis falso literis quibus libertatem argueret sperasse Romanum quod attinet dicere. His de causis Boecius per viles personas et infames accusatus: indefensus reus est indicatus, et a rege Theoderico papie in exiliū relegatus. Boecius autem in exilio positus perterritus prosperitate secundum reputas et prius aduersitate considerans, ne aliquis homo in simili statu positus desparet sed unde consolarebatur: philosophicā consolatiōem consoluit propter mutabilitate fortune. Ex quibus dictis patet quod causa suscepti operis est illa: quoniam boecius se in exiliū relegatus: ab omnibus bonis depulsus: dignitatis exutus, philosophice se tueretur, volens consolari quilibet hominem in simili statu positum ne despet simiter esse contumeliam. **S**ecundum videndum est de causis huius libri, cuius causa efficiens fuit boecius qui describens materiam huius libri, utitur talibus psalmis metro, imitans Martianum felicem capellam quod in describendo nuptias mercurii et philologie: hoc stilo usus est, de quod fit metrum in Theodooro ubi dicitur Egregiaz solobet cui per Stilbontis amorem. Ut super magna sociasti teste capella. Liceret ille librum boecij multum excellat librum Martiani tam nobilitate materie quam perilegio eloquentie, boecius enim nec Lullio in psalmis, nec Virgilio in metro minor reputatur. Utitur autem boecius in hoc libro propter psalmis in quod ponit rationes ad consolandi boecium, perbando quod non sit dolendum de amissione rerum temporum. Utitur autem metro delectabili ut dum audiat: meror oblitio tradatur. Causa materialis huius libri est pheica consolatio ordinata ad contemptum mundanorum et ad appetitum summe felicitatis, vel pheica consolatio plaudens neminem extollit in prosperis: nec depressum in aduersis. Ut aliter. Causa materialis sive substantia huius libri est status miserabilis boecij pheica consolone supradicta. Causa formalis est genitrix huius libri, constituta in eius divisione

De titulo et generali summa huius totius libri.

one de q̄ videbit post. Cā aut̄ formalis èctandi est modus agendi boecij, et est dialogus i. sermo duorum. Introducit enim boecius, i. hoc li. duas personas, scipm suā miseriā deplāgētē, et phiaz sibi cōdolentē, et ip̄z sup sua miseria cōsolantē, et hoc est rōnabile. Nam fīm bīm Bre. Verus ordo consolatiōis est vt cū volumus aliquē a merore suspēdere, p̄rīo studeamus lūdū eius cōcordare. Vel iō cā formalis ē dialogus, quia in q̄daꝝ pte huius primi li. phia introducit fortunā ip̄z boecii alloquētē, vbi incidit quedā figura tropi que vocatur ethopeia, de q̄ dīc grecism⁹. Ac itroducit aliquos ethopeia loquētes. Et cū fortuna loquit boecius ip̄c. Et pōt dici fīm cōmunit loquētes q̄ cā formalis tractādi est quītuplex, diffinitua, diuīsua, pbatua, im pbatua, exēploꝝ positua, sicut videbit in libro. Cā finalis huius libri est, vt ip̄o cognito nosīpos et q̄slbet alios in aduersitatibus et tribulatiōe positos phica cōsolatiōe tueamur, et ne extollamur in p̄spēris et deprimamur in aduersis. Tertio vidēdū est de titulo h⁹ libri, et de ei⁹ expositiōne. Un sciendū q̄ titulus fīm Remigium sup Donato, ē clavis siue īgressus opis sequētis. Et dī titulus a titan qđ est sol, sic cī sol il lumiat mūdū sic titulus libꝝ. Et pponit titulūs libro ad cōmēdatiōem opis et ad laudē auctoris. Est ḡ titul⁹ p̄ntis li. t̄lis. Anicij Manlii Torquati Seuerini. Excolulis. Patricij. Ordinarij Boecij viri illustris incipit liber d̄ cōsolatiōe phic. H̄z q̄rit q̄re tot noīa p̄fria ponunt in titulo? Dicunt aliqui q̄ forte cōsue endo fuit Rōnorū vt sic noīa ascriberēt suoꝝ auorū et p̄decessorū. Vel alīr pōt dici q̄ plura noīa ponunt in titulo ppter honorē et laudem ip̄ius boecij quia fīm Gen. in li. de clemētia ad Nerone. Multa cognōia honori data sūt. H̄c ei vilis persona n̄ vult noīari nisi uno nomine, quia quāto plus noīat tāto plus cognoscit, et tāto magis sordescit. H̄c honesta perso na vult noīari pluribus noīibus vt sic magis innōtescat et clarescat alijs sua fama, nā oē bonū in cōmune deductū magis elucescit. Exponit at iste titul⁹ sic Boecius dīc⁹ fuit Anicius a quodā nobili Rōno sic dīcto de cui⁹ generē ip̄e fuit, vel dīctus Anicius q̄i iniūd⁹, ab a qđ est sine et nicos victoria. nunq̄ enī Boecius vinci potuit ut flecteret a iure ad iniusticiā, sicut ip̄e testat in q̄rta p̄sa huius primi li. dīces Nunq̄ a iure ad iniuriā me q̄sq̄ detraxit. Secundo boecius dīctus fuit. Malius, q̄ de genere mālioꝝ fuit qui erāt nobiles Rōni. Tertio Boecius dīctus fuit Torquatus a q̄

dānobili Rōno sic dīcto qui cū singulare belū iniret cū quodā de gallia ip̄m devicit et toru quē in collo habentē sibi abstulit, cīus rōne dīctus fuit torquatus, de cui⁹ genere fuit boecius. Quarto boecius dīctus fuit Seuerinus a severitate. Seuerus ei fuit: cū Theoderico regi gothoꝝ se opposuit, vel dīctus fuit Seuerinus q̄li sequēs veritātē, nunq̄ enī in iudicis v̄l amore v̄l odio flecti potuit a veritate. Qui to boecius dīctus fuit Excolus q̄i v̄n⁹ ex p̄fribus Rōnoꝝ, vel excolus q̄li extra p̄sulatum positus quē prius habuit. Exconsulares dicebant qui iā deposituerant p̄sulatum, et licet ab honore p̄sulatus cessaret; tamē postea plus alijs in magna reuerentia hēbant. Sexto dīctus fuit Patricius a nobilissimo Rōno sic dīcto de cuius genē fuit boecius, v̄l alio mō patricij dicebant nobiles romani qui p̄uidebāt reipublice sic p̄ filio q̄z noīa scripta erant aureis līris, et iō dicebant p̄res, de quoꝝ numero fuit v̄nus: boecius. ppter qđ dīctus fuit patricius. Septimo dicebat Ordinarius q̄r repūblicā ordinauit, vel alīr ordinarij dicebant qui tan te dignitatis erāt vt q̄libet ordīe digni essent et sic boeci⁹ fuit Octauo nōie p̄prio dīc⁹ fuit boecius qđ inter p̄tāt adiutor q̄r i necessitate paupibus subueniebat. Quarto vidēdū de cā intitulatiōis h⁹ li. Intitulat iste liber de cōsolatiōe phica. Ibi sciendū, phica p̄solatio dīrōnabilis demonstratio declarans de cuius amissiōe nō est dolendū, et de cui⁹ possēsiōe nō sit gaudēdū, et q̄r hoc p̄tractat in p̄nti li. iō sic intitulat. Quinto vidēdū ē de generali summa huius totius li. Ibi sciendū q̄ boeci⁹ in hoc libro oīt bona ep̄alia esse trāitoria et nō p̄sistere totaliter in eis totalē verā felicitatē et p̄ p̄ns nō est dolēdū de eoꝝ absentia, nec gaudēdū de eoꝝ p̄ntia, et nemīne debet extolli i p̄spēris nec dēpmi in aduersis. Undit etiā in p̄nti li. quid sit lūmū bonū, vbi sit lūmū, et quo ad ip̄m p̄ueniat. Etia undit q̄ boni sp̄ sūt portentes, et mali sūt sp̄ impotētes, et q̄ bonis nū q̄ desunt sua p̄mia, malis nunq̄ sua supplicia. Post hoc undit qđ sit dīna p̄udentia, qđ casus, qđ fatū, qđ libez arbitriū. Et ponit boecius rōnes quibus pbat libez arbitriū nō posse stare cū p̄udentia dīna et ponit quorsdam falsaz solutionē et eā im pbat, et postea oīt verā solutionē quā rōibus cōfirmat. Ista et alia plura pulchra determinātur in hoc libro sicut patebit in sequentibus.